

*

Мчитьсья блискуча карета,
Гордо в ній дуєсь багач,
Гуркотом своїм колеса
Людський заглушують плач.
Плач, що ріков безконечнов
Ллється колесам услід,
Плач, що випалює довгі
Борозди в лицях сиріт.
Руку простяг до карети
Старець-каліка хромий...
«Пане, товариш твій давній
Просить о даток малий!
Тямиш, у бою кривавім
Поруч ішли ми оба...
Спис, що влучав в твоє серце,
В мойому тілі застряг!..»
«Проч, ти, влізливая жабо!» –
Крикнув му згорда візник,
Свиснув батіг... но зглушив тук карети
Болісний бідного крик.
Тільки лице наболіле,
Уст помарнілих складки,
Тільки посивілий волос,
Жили сухої руки,
Голосу дроз хоровита,
Наче тернина, в той миг

В серце встрягли багачеві, –
Він не забуде о них!
Серед гульні і утіхи
Месником тихим, грізним,
Серця пекучов грижею
Стануть вони перед ним.
В любих родини обняттях
Враз він побачить на миг
Змінені лиця кохані
І – клеймо болю на них.
Під час багатої учти
Погляд старечий, німий
Хвилями в серце заколе,
Острий, мов ніж ледяний.
В сні він часом му з'явиться,
Старець обдертий, хромий:
«Пане, товариш твій давній
Просить о даток малий».
А коли в ложах пухових
Скону почнесь боротьба, –
В хвилі послідній стрінуться
Давні товариші вба.
Ще раз уздрить ті уста він,
Очі ті зсохлі, без сліз, –
Но не заглушить вже стону
Грохит каретних коліс.

